

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNII“ — Bulevardul CAROL No. 30

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechydé și Antoniu Moesony.
 VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici.
 MEMBRII-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val. Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat) I. Brătescu-Văneși, Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania) Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, S. Dragomir, Prof. Univ. (Cluj), Mih. Sc. Pherechydé, Gr. N. Grecianu, General I. Garișteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lukeman-Economu, Principele Jean Callimachi, H. Cavalier de Mirali (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. N. Meșinon, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piaggio, Nicolae Săulescu, George Schina, Dr. L. Scupiewski, Ștefan Șandrea, I. Sagasta-Bilănescu, Vasile Stefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Tipeiu, Prof. Dr. G. Udrișchi.

CENSORI: Diamandi Manole, N. Calergiu, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

PREȘEDINTE: Dinu R. Golesecu.
 SECRETAR-GENERAL: C. G. Alexianu.

**UNIUNEA GENERALĂ
A
VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol, 30

Scopurile sale cuprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de
vânătoare se pot grupa în jurul ei

Membrii activi: plătesc taxă de înscriere 100 lei
Cotizație anuală 50 „
Membrii aderenți „ taxa de înscriere 40 „

Statutele U. G. V. R. se trimit D-lor membrii la
cerere contra 5 Lei în în mărci poștale

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obliga-
toriu pentru toți membrii Uniunii

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII
GENERALE A VANATORILOR din România

Publică: articole cu subiecte pur vâ-
nătorești; dispozițiunile luate de or-
ganele administrative ale vânătoarei;
lista contraveniențelor la legea de
vânătoare; dări de seamă a socie-
tăților de vânătoare, etc., etc.

Abonament 50 lei anual _____

Primește ananțieri co- _____
merciale

Sediul U. G. V. R. Bulevardul Carol 30

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui

Inalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României
SEDIUL: B-dul Carol No. 30. - ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS“

**Magazin cu articole fotografice, de vânat și de sport
Alba-Iulia**

Sucursala: București, Splaiul Kogălniceanu 35. Tel. 42/21 — Expositura: Viena III Keilgasse No. 4 Berlin-Schöneberg

**Depozit permanent de articole fotografice pentru amatori
și profesioniști, articole de vânat și sport**

Secțiunea fotografică:

Artiștii și amatorii serioși întrebunțează exclusiv:

Camera și plăcile „HUBERTUS“
Clișeu Ultra-Rapid pentru ateliere
„ Extra-Rapid pentru amatori.

Fabricatele Fotochimice „TIP-TOP“ garantează reu-
șita deplină.

Hârtia și cărțile poștale bromură mărcile: „BEFA“
și „ELEPHANT“ sunt foarte căutate.

Pentru speciale lucrări de artă, întrebunțează atât
specialistul cât și amatorul numai: Hârtia și cărțile
poștale „HOFINGHOF GRAVURE“.

Neîntrecute sunt articolele de imprimare Oleu-Bro-
mură „HUBERTUS“.

Actino Fotometru „HEYDE“, modernul indicator al
timpului evită insuccesele provenite din cauza ex-
punerei greșite.

„HUBERTUS“ tablou de expunere indispensabil fie-
cărui amator!

Aparate speciale pentru expedițiuni științifice potri-
vite la orice climă!

Secțiunea de articole de vânat și sport: Cartușe de vânat, tuburi, bure etc., Ghete originale
„Goiserer“ marca specială „HUBERTUS“, articole de tennis, foot-bal, turism, etc.

Cadouri interesante și instructive pentru adulți și copii

Secțiunea Cinematografică:

A. E. G. Mașină de cinematograf, întrece toate, până
acum renumitele fabricate, și e de aceea singura
mașină, cu care un proprietar de Cinematograf
trebuie să lucreze, atât în interesul său cât și al
publicului.

A. E. G. Mașină de cinematograf cu oprire mecanică.
singura mașină pentru conferințieri moderne, uni-
versitare și școlare.

Micul aparat cinematografic „HUBERTUS“ și apa-
ratul de Proiecțiune (mărire) „HUBERTUS“ sunt
pentru școli și familii neîntrecute.

Mare asortiment:

SERII DE DISPOZITIVE

conținând câte 24 vederi din întreaga lume, în per-
manență livrabil.

Aparate de cinematografie (Kinoaufnahme Apparat)
atât pentru specialiști cât și pentru amatori se
pot livra cu prețuri originale.

REVISTA

VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

Spre disciplină și organizare vânătoarească!

Infăptuirea ideii de cultură și protecțiune a vânatului, în țara noastră, nu va fi posibilă, decât numai dacă vom ține seama:

1) de condițiile dezvoltării noastre economice actuale, față de trecutul nostru, și

2) de starea de spirit, anormală, a maselor, creiată în timpul și după războiul european.

Într'un trecut nu prea depărtat, vânătoarea era îngăduită oricui, oriunde și oricând, fără menajamente calculate pentru vre-o specie anumită de animale sau păsări. Pădurile și câmpurile erau puțin exploatate. Din această pricină pădurile, mărăcinii, și ciulinii, stăpâneau peste întinderi mari, și însemnau o piedică serioasă pentru om și câine. Paraginile aceste însă, constituiau un adăpost natural al vânatului și o admirabilă pepinieră de cultură. Pădurile, netulburate încă de om, adăposteau și lăsau să se desvolte în liniște vânatul mare. Pe acele vremuri drumurile erau impracticabile și primejdioase, mijloacele de locomoție domoale, iar armele puține și primitive: O situațiune care nu îngăduia înmulțirea amatorilor de vânătoare.

Marile revoluții din Apus, politice și sociale, a trebuit, fatal, să răstoarne și la noi anumite întocmiri, tradiții și obiceiuri, și ne-a silit la organizațiuni, cari, în câmpul economiei naționale mai ales, au hotărât starea de astăzi și, în bună parte, mentalitatea actuală a cetățenilor noștri.

Dezvoltarea virtuginoasă a agriculturii și a industriei noastre, dezvoltare datorită, firește, mașinismului modern, a avut efecte dezastruoase asupra extraordinarei noastre bogății vânătoarești.

Plugurile cu aburi și secerătoarele automate, au pătruns, sfârticând și netezind pământul, până și acolo unde părinții noștri cunoscuseră păduri. Iar prin codrii noștri seculari au năvălit, ca niște dihanii apocaliptice, imensele fărâștrăic, — și bietul vânat, alungat de pretutindeni, a trebuit să emigreze sau să moară, fiindcă împrejurările nu-i mai erau, la noi, prielnice. Dar dacă stărpirea aceasta a vânatului, impusă de împrejurări extraordinare, s'ar fi mărginit aici, încă am fi putut să ne pucurăm astăzi de priveriștea, nu desăvârșit mutilată, a vânatului.

Relațiile noastre cu marele țări vecine, industriale, au facilitat introducerea în țară a armelor, oftine, cu tragere repede, la îndemâna braconierilor, copiilor, și vânătorilor de Duminică.

Fărămițarea mării proprietăți a venit, în ultimul timp, să dea vânatului lovitura de grație. Căci fiecare se crede obligat să vâneze pe proprietatea sa — fără vre-o altă îndatorire.

Pădurile, parcurile și numeroasele insulețe de mărăcini și câtini, (care dăinuiau până mai ieri pe întinderea marelor proprietăți, și în care vânatul se prăsea în condițiuni excepțional de favorabile), astăzi au dispărut aproape cu de-

săvârșire, și nimeni nu se mai gândește să le reînființeze. Odată cu vânatul mare au dispărut și coloniile fantastice de spurcai, potârnicchi, gănuși de mesteacăn, iepuri, etc. care făceau altă dată faima plaiurilor noastre, și cari — astăzi — au trecut în domeniul legendei.

Nuneroasele cirezi și turme, care pasc pretutindeni, fără vre-o calculată orânduire, precum și haitele de câini ciobănești, răscolind flămânde tufișurile toate, au contribuit, în aceeași măsură poate ca și stolurile păsărilor de pradă și jivinele hrăpărețe, la nimicirea vânatului nostru. La aceste cauze de distrugere, a venit și vânătorul, să mai adauge una: renunțarea — voită sau inconștientă — la splendidele vânători cu copoii, a smuls sportului acestui aproape toată poezia, care altă dată învăluia pe vânător într'un misticism cavaleresc, și îl făceau mai apt să se îmbete de frumusețile naturii și să ucidă, — când ucidea, — cu o mână blajină și cu o satisfacție înaltă, pe care vânătorul de astăzi n'o mai poate cunoaște, în întregime, fiindcă el este sclavul — grăbit și neurastenizat — al rezezei mașini ucigătoare pe care o poartă în mână, nu ca mijloc, ci ca scop.

O anumită promiscuitate vânătoarească, a menținut vânătoarea cu bătaia, utilizând sute de oameni și răscolind, până în măruntaie, imense terenuri, unde se ucide fără artă și fără entuziasm tot ce iese înainte, asemenea unui uriaș tăvăluc rostogolindu-se, mecanic, și zdrobind sub el ce trebuie și ce nu trebuie.

Câinele, acest milenar tovarăș al omului, fără de care omul n'ar fi putut pași normal pe treptele civilizației, este din zi în zi abandonat și hărăzit dispariției.

Pentru sufletul însuși al vânătorului și pentru farmecul adânc al sportului nostru, menținerea și cultivarea copoiului este nu numai o necesitate, dar și o înaltă datorie. Pe măsură în care copoiul va fi readus în preajma vânătorului și va fi utilizat, METODIC și INTELIGENT, îndepărtând asiratele prin goană și bătaie, — în aceeași măsură cultura vânatului se va putea înfăptui mai cu ușurință, iar vânătorul, va cunoaște mai mult și va beneficia de rezultatele pe cari tovarășia copoiului le va provoca.

* * *

Prefacerile noastre politice, sociale și economice, prea repede acceptate sub presiunea marilor frământări din Apus — ne-au silit — cum era și firesc — să ne însușim, din marile reforme, numai aparențele, fără să ne pătrundem încă și de spiritul lor, occidental. Sub poșghita de civilizație, așternută peste noi, ca o epidermă fină, am rămas cu sufletul, dar mai vartos, cu mentalitatea, balcanică. Lucrul acesta se vede mai în toate manifestările noastre. Deci și în sportul vânătoarei, dela noi. Tragem cu armele cele mai rezezi și mai perfecționate ale Engilterei și Germaniei;

concurăm, în uniforme speciale și echipamente vânătorești, pe cei mai celebri vânători ai Apusului; alergăm după jivine cu cele mai accelerate mașini americane; avem cluburi, întocmiți după statutele franțuzești, — *dar nu avem pasiunea vânătorului englez, nici entuzișmul Francezului, și nici tradițiunea și grija gospodărească a Germanului, pentru arta vânatului.* Căci arta aceasta nu se rezumă la focul de armă, slobozit cu dibăcie. E o artă care cere, pe lângă aptitudini de țintă, și o dragoste, fără margini, pentru natură, și pentru animalul sau pasărea hărăzită țevei ucitoare.

Superficialitatea noastră — la care am fost forțați de împrejurări — nu mai poate persista. Trebuie să ne întoarcem și să ne pătrundem de *fondul* care a justificat forma, în țările de unde noi ne-am inspirat.

Ne trebuie o organizare solidă, corespunzătoare organizațiilor din Apus.

Știm că majoritatea membrilor „Uniunii” — pătrunși,

europenește, de problema adâncă a sportului nostru — a încercat, în nenumărate rânduri, o întocmire temeinică. Au fost însă, chiar în familia acelei Societăți, spirite distrase și temperamente dubioase, cari, dacă nu s'au arătat, fățiș, vrăjmașe unei organizări superioare, au derutat, prin o sumă de fantezii laterale, voința acelor cari, înțelegând idealul vânătorească, se străduiau să-l ducă la împlinire deplină.

Nici o idee mare nu poate deveni act, decât prin disciplină. Și disciplina se obține prin procedeele clasice, care sunt două: *constrângerea și interesul.*

În paginile ce vor urma — vom arăta detaliat, metoda practică ce se cuvine a fi adoptată pentru reușita organizației noastre și pentru triumful idealului vânătorească.

D. Pavlu

Pictor

Vălenii de Munte

Chestiuni tehnice și balistice

PUȘCA BUNĂ ȘI POTRIVITĂ

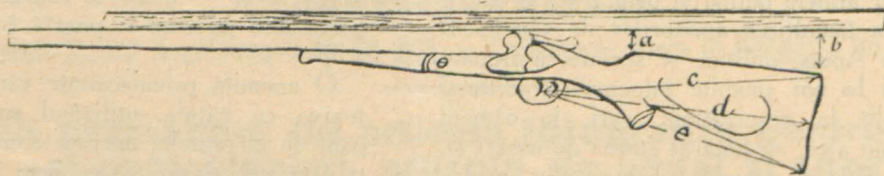
de Dr. G. Nedici

Pușca este obiectul cel mai nobil și mai însemnat din echipamentul vânătorească. Nu se poate deci recomanda îndeajuns atenție la alegerea ei, mai cu seamă pentru începători — dar și pentru vânătorii încercați. Tocmai precum meșterul sau artistul nu poate îndeplini opera desăvârșită decât cu o urealtă bună, tot astfel vânătorul nu poate obține rezultate vânătorești conform regulilor vânătorească, decât cu o pușcă bună și care îi convine.

expuse, că pușca potrivită este cea care răspunde însușirilor noastre vânătorești, mai reese încă foarte lămurit că noțiunea de pușcă bună nu corespunde întocmai noțiunii de pușcă potrivită.

Pentru a aduce lumină asupra acestui teren al științei și al practicei vânătorești, mă voi ocupa, în cele ce urmează, întâi de pușca bună, apoi de cea potrivită.

Se pune în primul rând întrebarea: Cari sunt factorii

Totuși, cine observă pe vânătorii noștri la cumpărarea unei arme, vede cu uimire că majoritatea nu au cea mai mică noțiune de ce poate intra în considerație la alegerea unei puști. Pentru cei mai mulți, factorii principali constau din preț și din felul cum se prezintă pe dinafară, iar nu din acele însușiri care trebuiesc luate în seamă.

Ori-cine dorește să aibă o pușcă bună căci, se'nțelege, nimeni n'ar voi să cumpere o pușcă proastă. Totuși, nu ori-ce pușcă bună poate fi bună pentru fie-ce vânător; mai bine zis, nu ori-ce pușcă, fie chiar bună, convine ori-cărui vânător. O pușcă bună pentru un vechi vânător poate fi, și este în maoritate cazurilor, rea pentru un începător, tocmai precum o pușcă minunată pentru un bun trăgaci e desigur rea pentru un trăgător prost. Apoi intră în considerație modul de a vâna și de a întrebuiința pușca. Așa spre pildă, o pușcă fără cusur pentru tragerea la porumbi, nu va fi de fel potrivită pentru vânătorească de potârnică la începutul stagiunii.

Cine vrea deci să-și procure o pușcă cu care să obțină un rezultat satisfăcător, trebuie să cumpere o pușcă care să răspundă tuturor cerințelor vânătorești. Reese din cele

mai de seamă care trebuiesc priviți la aprecierea unei puști? Aceștia sunt: să se poată lua bine la ochi; bătaia și soliditatea armei. Mă voi ocupa în deamănunt cu fiecare din acești factori, întâi la pușca de alică, apoi la cea de glonț. Să începem cu *punerea la umăr*, (epolarea) căci *să se ia bine la ochi* este prima condiție pe care trebuie să o îndeplinească o pușcă. Dacă nu se ia perfect la ochi, pușca cea mai scumpă și mai precisă este un obiect fără valoare în vânătorească practică, și numai cine are o pușcă care se ia bine la ochi poate nădăjdui să devie și să rămână un trăgaci bun și iute. Lucru firesc de altfel, de oarece o armă care nu se ia bine la ochi aduce după sine înclăștarea trupului, o luare greoaie și ochirea stângace, împrejurări cari nu sunt prielnice ochirei reze și sigure.

De pat depinde ca o pușcă să se ia bine la ochi; aceasta se întâmplă numai atunci când lungimea, *înclinarea și arcuirea* patului corespund întocmai conformației trăgătorului. Pe lângă aceasta mai trebuie să se potrivească și *fundul patului*.

Lungimea potrivită a patului corespunde întocmai lungimii antebrațului, de la articulația internă a cotului până

la a 2-a articulație a degetului arătător. Ne mai este indicată proporțional și de lungimea brațului de la subțioară până la vârful degetului mijlociu, și anume: dacă lungimea brațului e de 72 cm, atunci patul trebuie să fie de 35 cm.; la 76 cm. de 37 cm.; la 80 cm. de 38—39 cm. Aceste date au fost dobândite în urma unei practice îndelungate.

Inclinarea și arcuirea patului se potrivesc nu numai după trupul trăgătorului, dar și după deprinderea sa de a lua la ochi. Inclinarea care trece drept normală, este de 35 mm. la *botul patului* (sau partea ridicată dinapoi de cocoșe) și de 60 mm. la *fundul patului* (sau partea care se pune la umăr). La persoanele late în spate, lucrurile stau altfel. Pentru dânsule axa care străbate pușca în lungime nu trebuie să fie dreaptă, ci puțin arcuită în afară, căci altminteri trăgătorul, sau ar fi silit să ia o poziție forțată, sau ar avea tirul deviat spre stânga. Cât despre fundul patului, el trebuie să aibe vârful îndreptat în afară. Când pușca stă în picioare, perpendiculara lăsată din oțel trebuie să cadă drept în mijloc pe fundul patului.

Până aci am cercetat ce condițiuni trebuie să îndeplinească pușca care se ia bine la ochi, acum se pune întrebarea esențială: Prin ce mijloc se poate dovedi dacă le îndeplinește sau nu?

Pentru a ne da seama de acest lucru, căutăm o țintă mai mult sau mai puțin orizontală, ochim bine, și apoi luăm repede la umăr pușca de încercat. *Dacă din prima clipă, închizând ochiul stâng, prindem ținta în cătare și cătarea în mijlocul oțelilor, atunci pușca se ia bine la ochi.* Dacă însă cătarea nu se vede în întregime sau chiar de loc, înseamnă că patul e prea lung sau prea drept; dacă se zărește pe lângă cătare și o parte din țevi, atunci pușca e prea scurtă și patul prea înclinat. În primul caz, vânătorul care trage repede, adică asupra vânatului în fugă nemerește întotdeauna prea jos, iar în cazul următor parea sus; deci, de cele mai dese ori scapă, sau ucide foarte rar pe loc.

Firmele mari și mai ales cele din străinătate au puști adaptabile (a căror pat se poate transforma), cari permit

aprecierea exactă a cerințelor fie-cărui vânător; cel mai singur mijloc de a-și găsi pușca potrivită, e că trăgătorul să ochiască cu pușca adaptabilă ținte mobile.

Când nu avem la îndemână arma pe care voim s'o cumpărăm, spre pildă când o comandăm într'altă localitate sau în străinătate, trebuie să căutăm pe la toți cunoștii, până găsim o pușcă care ne convine perfect. Dacă e cu puțință, trimetam patul, sau mai bine toată arma, ca model, fabricantului; dacă nu, luăm măsurile patului după cum arătăm în figura alăturată, și comunicăm fabricii, odată cu comanda, lungimea liniilor a, b, c, d, e, în milimetri.

Când primim o pușcă a cărei aspect e frumos și care bate minunat, dar care nu se ia bine la ochi, trebuie neapărat trimeasă înapoi, căci niciodată să nu se adapteze vânătorul puștei, ci pușca vânătorului.

Paturile de pușcă se fac în formă de pistol sau drepte, zise și englezești. Cele în formă de pistol se mai construiesc câte-odată și cu un *grumaz în partea stângă*, pe când patul englezesc e întotdeauna drept. Acest grumaz folosește numai vânătorilor slabi și cu gâtul lung, și supără pe cei cu obrazul rotund și cu gâtul gros. Patul în formă de pistol nu are mare însemnătate, decât la carabină și la „drilling” dând sprijin și deci mai multă siguranță obrazului și mânei drepte la ochirea lungă și maliniștită; la pușca de alicie însă nu prezintă un mare avantaj, cea care reese din faptul că mai toate puștile de alicie se fabrică cu patul englezesc. Mai multă atențiune se datorește *gâtului patului*. Acesta trebuie să fie solid, însă destul de subțire, ca mâna să-l poată cuprinde fără a se încheșta și în așa fel, în cât arătătorul drept să se folosească de trăgaci fără caznă. *Gâtul patului* să fie suficient de lung, ca mâna dreaptă să-l cuprindă în voe, iar pumnul să nu atingă botul patului, cum din păcate se întâmplă prea des.

Am vorbit îndeajuns despre arma care se ia bine la ochi și despre patul ei, în articolul viitor ne vom ocupa de bătae, soliditate și celelalte.

(Va urma)

Vânătoarea Epurelui

după „La Chasse Moderne”

Mulți vânători sunt nedumeriți asupra modului de a împușca epurele. Ei își închipue că tirul său prezintă greutatea de neînvins. Moartea unui urechiat este pentru ei un eveniment atât de rar și extraordinar, încât ei ajung să considere ca înzestrați de calități superioare, în ceea ce privește îndemânarea, pe acei dintre camarazii lor, care împușcă din patru epuri unul. Cauza stângăciei lor este numai și numai emoțiunea, pe care o au debutanții și vai! incorigibili! Epurele, în definitiv, este aproape întotdeauna ușor de împușcat. În general, epurele se lasă foarte greu de a fi săltat, fiind extrem de prevăzător, după cum știm. Exceptând cazul că s'ar afla în fața lui obstacole neprevăzute, el fuge în linie dreaptă, fără a face zigzaguri, apoi cursa sa nu este prea repede și nici nu o accelerează decât în cazul, când se vede urmărit de un câine rău dresat, sau dacă a fost greșit primul foc. Mai mult ca aceasta, el prezintă o

țintă destul de voluminoasă, foarte vizibilă, a cărei culoare contrastează foarte des cu aceea a terenului, pe care se află. Prin urmare, trebuie admis ca sigur, că un bun trăgător, nu poate greși, de cât în mod excepțional un epure, pe care l'a ochit cu sânge rece, săltându-l dela picior.

Dar am pronunțat în momentul acesta cuvântul cel mare! Dintr'o sută de vânători, câți sunt oare acei, care împușcă epurele cu sânge rece? Infirmitate a naturii omenești se manifestă în toate împrejurările și este suficientă fuga unui epure, pentru ca ea să apară! Iată un militar de o vitejie încercată, care de o sută de ori a sfidat moartea, pe care nimic nu-l înspăimântă, pe care nimic nu-l urmește în viața comună sau în primejdiile războiului; iată un politician, care înfruntă fără cea mai mică turburare sufltească cele mai violente furtuni din viața parlamentară, pronunțând în mijlocul tumultului întrunirilor cu

vântul, pe care vrea să-l pronunțe, cu un calm și o siguranță absolută; ei bine, luați odată pe acești oameni cu d-voastră la câmp, și dați-le o armă în mână. În momentul când se vor găsi față în față cu un urechiat, care le fuge printre picioare, toată rațiunea lor este pierdută, inima le bate puternic, mâinile le tremură, ochiul se întunecă, iar nervii sunt atât de agitați la apariția acestui rozător modest, încât nu sunt în stare cătuși de puțin să-l ia la ochi într'un mod oarecum rezonabil!

EMOȚIE, fiică a lui Pan, care provocase panica, mister plin de teroare și de atracțiuni totdeauna, la câte animale n'ai salvat tu viața, dar și cât sânge omenesc n'ai făcut ca să se verse!

Căinele începe să dea semne de neliniște, ciulește urechile, își agită febril coada, respiră în mod precipitat, apoi se oprește fix, ferm, corpul său se află într'o tensiune subită, ca și cum ar fi de oțel! Acesta este momentul când tu apari, zeiță amețitoare, când îți alegi victima, când o pătrunzi cu pasiunea ta, care o înnebunește. Vânătorul pălește, un fior îl pătrunde până în creștetul capului, picioarele-i tremură, mâna caută detantele armei, fără însă a le putea găsi; arma se agață de bluză, bluza de plasă, aceasta de cot, iar epurele... o șterge, fiind urmat de cele două focuri precipitate: vânătorul l'a greșit, și pe când urechiatul fuge sub escorta câinelui, nenorocitul *emoționat* își șterge sudoarea după frunte!...

Sau dacă ne-am afla de pildă în semiîntunericul unui luminiș: vânătorul stă nemșcat, cu ochii neliniștiți și cu urechea încordată; în depărtare răsună vâna de lătrăturile haitei; câinii se apropie; acum vine spre el; încă câteva secunde și animalul va apare; îl va vedea; șgomote neliniștesc urechea sa; dar n'a fost oare frunzișul? N'au trosnit crăcile? Cu o-

chi ești din orbite, el pătrunde umbra desiișului. Acum vede ceva, trage... Un țipăt despică aerul și îi pătrunde inima, căci bătrânul său guard, prietenul său, fratele său, zace la picioarele sale, scaldat în sânge!...

Ei, ce s'ar putea face? Care filtru să-l întrebuițăm pentru a scăpa de deochiul zeiței? Eu personal nu cunosc nici un remediu. — Cineva se emoționează ușor sau nu. Aceasta este o chestiune de temperament. De multe ori asta dispare cu vârsta, cu abundența vânătorului și cu multele ocazii, pe mare vi le dă vânătoarea, pentru a vă stăpâni, dobândind astfel experiență. Din nenorocire însă, anumiți vânători nu se pot vindeca și asemănători acelor marinari, care suferă de pe urma boalei marine o viață întreagă, resimt încă emoția până la bătrânețe! — Eu am văzut un vânător, trecut de șecesezeci de toamne și care vâna din frageda copilărie, trăgând drept înaintea sa, „în nimic”, la șgomotul produs de un stol de potârnicși, care se sculase dela spattele lui! Cunosc vânători, care pot împușca încă în mod posibil un epure la câmp, dar care sunt absolut

incapabil de „a reuși”, să ucidă epurele gonit de copoi, care vine cu pași mășurați spre ei.

Și remarcați, vă rog, că acești vânători nu se descurajează și nici nu se răcesc. Ei iubesc vânătoarea cu mai multă pasiune poate de cât vânătorii cei calmi, din cauză că emoțiile lor sunt mai intensive și le șgduie nervii mai mult. Emoția este pentru ei ca o licoare îmbătătoare, a cărei otravă li se pare delicioasă, savurând-o. Este o plăcere perversă, întocmai ca aceia a unor anumiți jucători teribili, care se pasionează mai mult de a pierde, decât de a câștiga.

Să abandonăm deci, însă nu fără ai plânge, pe nenorociiți „emoționați” și să căutăm a stabili împreună cu vânătorii mai calmi, modul, cum trebuie împușcat epurele.

Hrănirea micului pensionar al prietenului și colaboratorului nostru.

D-I. I. Sagasta-Bălănescu

Regula generală a tirului asupra țintelor mobile, trebuie aplicată și la tirul epurei. Iată această regulă: Pentru a atinge o țintă mobilă, trebuie evaluată vieza, urmărind-o în mișcarea sa linia de mir a puștei, pe urmă trebuie plasat focul înaintea obiectului la o distanță care variază după viteza acestuia și având înșfârșit în vedere îndepărtarea lui de trăgător. Cu cât ținta se deplasează mai repede, cu atât această distanță înainte va fi mai mică; cu cât va fi mai depărtată de trăgător, cu atât această distanță se va mări. — Aceasta se poate ditirmina în mod matematic prin calcule balistice precise; însă, pentru vânătoare, n'avem nevoie de date atât de exacte și deaceia este mai bine ca să lăsăm pe acestea în domeniul ideal al speculațiunii, pentru a ne ține de ce ne-a învățat experiența.

Noi din obișnuință știm că epurele trebuie vizat așa precum urmează:

1. Epurele care fuge drept înainte, în direcția opusă vânătorului, trebuie vizat în plin; dacă n'ai posibilitatea de a trage în el decât departe și dacă vânatul fuge foarte repede, se poate ca lovitura să-l ajungă puțin în urmă; aceasta însă nu reprezintă un inconvenient prea mare, căci alicele cari ricoșează, vor compensa pe deplin plumbul din centrul focului, care nu-și va fi ajuns direct ținta. Dacă ați trage deasupra epurei, după cum sfătuiesc mulți practicieni, pentru a-i da timp de a „ajunge în foc”, de multe ori se va întâmpla că îi veți atinge numai urechile, sau chiar nici pe acestea, căci cu cât veți ridica arma mai sus, în scop de a trage înaintea animalului, cu atât mai mult focul se va apropia de orizontală, iar d-voastră riscați că un recul ceva mai brusc vă va face să trageți prea sus.

2. Epurele, care vine drept spre vânător, trebuie ochit ceva mai înainte. Dar cu cât înainte? Un vânător bătrân, care a condus primele mele debuturi și căruia îi plăcea să tachineze marea mea naivitate, îmi spuse într'o zi foarte serios, că el ochește epurele, care vine spre el, la unghiile labelor din față! Trageți așadar, la unghiile din față... dacă le vedeți! In ceeace mă privește vă sfătuiesc de a trage „dedesubt” epurei, aceea-

sta fiind cam locul unghiilor și deci și direcția bună a focului. — Reamintiți-vă, că plumbul are o viteză de o sută de ori mai mare decât epurele și dacă trageți cu puțin prea înainte, focul va trece pe dinaintea animalului. Aceasta este cu atât adevărat, cu cât este știut că un epure, care vine spre vânător, se împușcă de obicei foarte aproape, ceea ce face ca focul să fie strâns și de o viteză mare în același timp, adică este o condiție, care vă ajută foarte mult pentru a-l greși! — Tirul epurei, care vine spre vânător, este de altminteri foarte riscat. Mai bine este de a aștepta până când animalul vă zărește și schimbând direcția, se întoarce cu flancul spre d-voastră, pentru a trage focul în momentul acela. Dar de multe ori nenorocitul este atât de preocupat de căinii, care îl urmăresc, sau de șgomotele, pe care le aude, încât vă va rupe cizmele, dacă 'l veți lăsa. Dealtminteri este absolut greșit de a crede, că șansele de a-l ucide se măresc cu cât animalul se află mai aproape de d-voastră. — În momentul când încetează de a mai fi distras și vă zărește, începe să sară, să facă la zigzaguri, iar d-voastră veți pierde foarte repede cele două focuri în labirintul acesta. La câmp, n'ar fi un inconvenient tocmai atât de mare de a lăsa epurele să vie, aceasta fiind interesant, căci pe urmă tot vă mai rămâne timp suficient, pentru a vă întoarce. Însă la pădure, la un luminiș sau chiar la un drum mare, nu ezitați să trageți când animalul a ajuns între 30—20 pași, căci admind chiar că-l purtați de mult timp pe viză, la un moment dat, poate să facă un salt în deșis, care v'ar face să vă pierdeți cumpătul, veți trage în pripă, îl veți greși și nu-l veți mai revedea.

3. Veți trage în plin corp în epurele care trece în travers, dacă nu se află mai departe de 20 pași. Între 25 și 40 pași ochiți animalul puțin înainte, astfel ca între punctul vizat și nasul epurei să nu fie o distanță mai mare de o palmă bună. Mai departe de 40 de pași, mărimi intervalul acesta pe jumătate, însă nu mai mult. — Mai departe de 60 de pași eu nu trag, nici chiar cu un choke-bored. Cu toate acestea vă las mână liberă de a încerca; pentru un epure pe care îl veți ucide aici colo, veți schilodi zece alții, care vor fi pierduți pentru plăcerile d-voastră din viitor. La distanța aceasta, reușita este aproape în mod exclusiv datorită unei întâmplări fericite; în definitiv, d-voastră nu vă veți da perfect de bine seama de viteza epurei, din care cauză nu veți trage tocmai just; afară de asta, focul va fi împărșiat pe un cerc mai mare de doi metri, în care intervalele dintre alice sunt de multe ori atât de mari, încât vor lăsa să treacă trei epuri printre ele, în loc de unul. Dacă câteva alice vor fi păstrate o forță suficient de efectivă pentru a pătrunde în corpul animalului, majoritatea vor fi inerte pentru a putea lovi mortal. — Veți protesta, deoarece ați împușcat la 100 de pași și chiar mai departe, nu este așa? — Perfect, și eu la fel; dar în câți alții nu ne-a făcut această nenorocită excepție de a trage fără nici un rezultat!

4. Ochiți în plin corp la distanțe mici, iar la distanță mai mare puțin spre cap, epurele care a luat o direcție oblică. Nu mai este nevoie de comentariu la această recomandare, ea explicându-se dela sine din cele menționate mai sus despre tirul la travers. Dar înainte de toate nu vă grăbiți, ci trageți cu chibzuială, în ce poziție s'ar și afla epurele, dacă sunteți pe teren deschis: alicele d-voastră au tot timpul de a-l ajunge.

Cu ce fel de alice trebuie epurele împușcate? Toate alicele sunt bune, având în vedere distanța. Mai aproape de 20 de pași veți ucide prompt cu cele mai mici numere, mai cu seamă la travers. Mai departe de 20 de pași, veți trage cu No. 7 sau 8 (Lyon), pentru a nu acuza pe nedrept alicele de o lovitură pierdută. Dacă vânați numai la epuri, încărcați țeava dreaptă cu 7 sau 8 (Lyon) și țeava stângă cu 5 sau 6 (Lyon) pen-

tru a vă păstar o lovitură la o distanță mai mare. — Până la 60 de pași aceste numere sunt suficiente. Dacă aveți obiceiul de „a ucide“ epurele mai departe de 60 de pași, atunci încărcați-mă arma cu ce voți; cu alicele dublu-zero sau cu vârfuri de furcă americană, mie îmi este indiferent și rămâne deci la discreția imaginației d-voastre. Dacă doriți să vă dați seama în mod matematic de superioritatea plumbului mic asupra celui mare, este foarte ușor de constatat. Luați o carte broșată și trageți asupra ei la 20 pași cu alice No. 7 (Lyon), având grijă de a rezema arma, pentru a asigura tirul mai bine și pentru ca să se afle cartea exact în centrul loviturii. Numărați apoi câte alice au intrat și câte pagini sunt perforate. Apoi, cu aceeași țeavă a aceeași arme, trageți un cartuș No. 4 (Lyon) cu aceeași încărcătură de iarbă, la aceeași distanță, într'aceiași carte, pe care veți fi avut grijă de a o întoarce pe partea cealaltă, pentru ca lovitura a doua să nu se confunde cu prima. Notați, în treacăt, că încărcătura alicelor mai mari este întotdeauna ceva mai lejeră ca încărcătura celor mici, și că, drept consecință, efectul pulberii ar trebui să mărească cu atât mai mult penetrația sa. Însă cu toate acestea veți vedea că plumbul No. 4, care va atinge ținta cu 12—20 de alice mai puțin decât plumbul No. 7, va pătrunde și cu 10—15 pagini mai puțin decât celălalt. Impușcați, așadar, epurele cu alice mici, între 5 și 8 (Lyon) și veți fi satisfăcut. Remarcați, vă rog, că împrejurimile Parisului căăprioara se împușcă de obicei cu 5 și 6 (Paris), care echivalează cu 7 și 8 ordinar și că reușita este foarte bună, cu toate că acest animal are blana mai aspră și mai deasă ca epurele *).

.....Însă ploaia a încetat acum, orizontul se înseninează și soarele va surâde naturei scânteietoare; tovarășul d-voastră, care dormea într'un colț, a văzut reflexul cerului înseninat; acum a s'a sculat și privirea sa vă roagă cu stăruință. Luați-vă repede pușca și tolba din cuiu, căci câmpul vă așteaptă.

A plouat, deci fiți cu ochii mai mult la pietriș.
Succes!

Carol Riské

*) Regretăm că o întreagă doctrină și tradiție vânătorească ne silește să nu fim de loc de aceeași părere cu autorul, nici în ceia ce privește numărul alicelor ce întrebuintează, fără distincție, nici — mai cu seamă — sistemul de ucidere al căprioarelor din jurul Parisului!.. N. R.

Cu numărul de Ianuarie vom începe a publica nuvela inedită „Braconierul“ de dr. G. Nedici.

Abțineți-vă în totdeauna de a trage, atunci când a comis câinele d-voastră vre-o greșeală.

:- De vânzare :-

una armă de glonte Cal. 8, Model 88, cu lunetă. Armă splendidă de cunoscător, executată de celebrul armurier al fostului împărat Wilhelm II, H. Leue — Berlin.

Se poate vedea la magazinul „La Armurăria Engleză“ Oslas Klinger, Str. Academiei 3, București (sub Hotel Bristol).

Prețul, împreună cu 100 cartușe Lei 200-0.

BIETUL TRIC

de I. Al. Brătescu-Voinești

Să știți c'o să mă întorc iar cu mâna goală, ca ieri, ca alaltăieri, fără un sitar... Și ce frumos îi stă, bietul Tric!... Dela zece pași îi simte. Se târăște pe brânci, ținându-și răsufllarea, și abia calcă de grija ca nu cumva să foșnească iarba; iar când a ajuns la patru pași de sitar, stă nemișcat, parcă e turnat în bronz, așteptând să mă apropie.

Dar frunza e prea deasă. N'a dat încă o brumă s'o rărească și sitarii șireți zboară fără a se înălța de-asupra lăstarului. Le aud fâlfâitul, dar nu-i văd. Douăzeci mi-au zburat așa alaltăieri, tot atâția ieri și n'am apucat să trag într'unul. Cănele o să se enerveze și iar o să mă necăjească dând buzna peste ei ca ieri, — și iar o să mă aleg numai cu supărarea. Mai bine ar fi să aștept să dea o brumă.

Dar patima nu vrea să știe de povețele minții; mă împinge, mă biciuește, mă îmbrânțește. Mi-am isprăvit treburile, îmi fac socotelile. Abia sunt două după-amiază... Cu brișca în câteva minute sunt la pădure și am până disează patru ceasuri înaintea mea. Și ca să mă zădărnicească orice șovăire, Tric se gudură pe lângă mine, mă bate cu coada și mă întreabă cu o privire mai elocventă decât vorba: „mergem nu e așa? mergem”...

— Al dar azi am cu ce să-i domolesc enervarea. Biciul, pe care nu-l mai iau de un an încoace, azi îl iau și ca să știe domnul Tric ce o să însemne când i-oiu striga: „biciul!”, îi strig: „biciul!” și-i trag și o strașnică lovitură. El tace sub arsura care i-a încolăcit trupul și se culcă rușinat la picioarele mele în brișcă...

Am ajuns. A dat azi noapte o bură de ploae... Trebuie să fi picat sitari mulți... În adevăr abia după câțiva pași din șosea Tric își schimbă mersul, se târăște, stă... Mă apropie... El ridică nițel capul și se uită în ochii mei, parcă ar vrea să-mi spue ceva. M'ațiu gata și-mi încordez privirea, să pot zări sitarul prin frunze... Cănele stă nemișcat. Peste o clipă aud lămurit pâlparea unui zbor, dar nu văd nimic. La al doilea sitar aceeași oprire a cânelui, aceeași privire în ochii mei și acelaș zgomot al zborului unei păsări care nu se vede și care își bate jod de noi. Tric s'a enervat. Acum caută în galop. „Încet!” strig eu — „încet, n'auzi? Uite biciul!” Dar patima strigă pe dinăuntru-i mai tare decât mine. Iată-l la 30 de pași... Stă o clipă și se năpustește ca un nebun... Sitarul speriat zboară ridicându-se o clipă de-asupra lăstarului. N'am putut trage... Tric stă în loc, uitându-se în ochii mei mirat. Privirea lui înseamnă lămurit: „nu l'ai văzut?” Apoi o pornește iar în galop. Strigătele mele nu-l mai pot stăpâni. Trebuie să-l prind numaidecât și să-i trag o bătae... Dar stă... M'apropie; iar când sunt la câțiva pași de dânsul, o pornește spre stânga, părăsind urma... „Vin aici! n'auzi?” strig eu. Dar nu m'așcultă... „Biciul Tric!” răcnesc din toate puterile. În acelaș moment, speriat de strigătul meu, sitarul — fără să-l pot vedea — zboară din locul unde-l stase cănele... Va să zică și-a pierdut mirosul, îmi zic eu... Il chem, prefăcându-mi glasul a mângâiere și, când vine, îl apuc de zgardă și, desprinzând biciul dela geantă, încep să-l bat... El tace sub ploaia de lovituri. Abia la a cincea începe să chie!alăie plângător... „Ce-ai făcut, ticălosule?!!” După încă o lovitură îi dau drumul... El se scutură, parcă ar vrea să lepede de pe dânsul cingătoarea de jăratec care-l arde și începe iar să caute cu ardoare... Aci e lăstarul mai rar... pot să-l urmăresc cu ochii... Se oprăște... Grăbese pasul. În vremea aceasta Tric încetșor face un înconjur și iar stă, de astădată cu fața către mine; iar când parcă socotește că m'am apropiat îndeajuns, face repede doi pași înainte. Sitarul, prins la mijloc, între Tric și între

mine, se ridică acum drept în sus... Trag, îlucid: și Tric, triumfător, îl aduce până la picior...

Stau jos, îi cuprind capul cu mâinile amândouă și, uitându-mă în ochii lui frumoși, îl mângâi peste urechile dulci la pipăit ca mătase... îl mângâi numai pe cap... pe trup nu... o nu... o nu! că poate-l dor încă nedreptele mele lovituri. Că abia acum cu mîntea mea de om pricep judecata lui de căne... Abia acum înțeleg îndemnul privirii lui de adineauri pe când sta: „treci dincolo, eu mă ațiu aici...” Abia acum înțeleg rostul năpustirii lui... Vrea să zăpăcească sitarul, — să-l facă să se ridice mai sus decât îl povățuia instinctul lui de conservare... Și pentru dovada strălucită de înțelepciune pe care vroia să mi-o dea, părăsind locul unde încerenise o clipă și încercând să înconjure sitarul, l-am bătut... l-am bătut... mi-e rușine și mă simt umilit înaintea acestei priviri în care strălucește numai bucuria izbândeii și în care nu e nici umbra unei dușmăni pentru o chinuire nemerită...

Iartă-mă, Tric, iartă-mă...

AVIZ

Înainte de a suprima, conform avizului din numărul trecut, abonamentul d-lor membrii ai „Uniunei” rămași până în prezent în restanță cu plata, Consiliul, ținând seamă pe deoparte că cei mai mulți abonați sunt în întârziere din neglijență iar nu din rea voință, iar pe de altă parte un serviciu de încasatori fiind prea oneros pentru societate, a decis următoarele:

Primul număr din anul viitor (ianuarie 1924) al „Revistei Vânătorilor” se va expedia, tuturor abonaților care nu sunt în eurent cu plata abonamentului, **contra ramburs**, adică debitat cu costul abonamentului pe anul 1924, plus sumele datorate pentru abonamentul din trecut, dacă nu sunt încă achitate.

D-nii abonați a căror exemplare se vor înapoia, nefiind achitate, vor fi șterși definitiv din controalele „Uniunei”.

Sacrificiile ce le fac oamenii de bine pentru acest organ de răspândire a educației vânătoarești în țara noastră sunt prea mari, pentru ca situația celor cari primesc „Revista Vânătorilor”, dar nu vor s'o plătească, să mai poată dăinui.

„UNIUNEA”

UN „DORADO“ VĂNĂTORESC

În vremurile de pace, cu mult înainte de războiul mondial, cunoaște bine pe un bătrân prim — forestier, care făcea serviciu pe domeniul unui conte, în Ungaria de Vest. Mai ales băiatul său, tot de aceeași carieră, îmi era amic bun. Fiind invitat acolo cu mare stăruință și de atâtea ori, nu am mai putut rezista, și într-o zi frumoasă de Septembrie am plecat.

Îmi făcea mare bucurie să vizitez pe bunii mei cunoscuți, dar tot atât de mult mă bucuram și de ocaziunea ce mi se da, să studiez instalațiunile vânătoarești de acolo, despre cari auzisem atâtea bine. Mare noutate a fost pentru mine atât șesul cât și balta, pe care le cunoșteam numai din descrieri.

Domeniul situat pe lângă partea de sud-vest a lacului Balaton era de 28 mii jughere cadastrale, din care circa 8 mii jughere pădure, cea laltă parte arături, fânețe, etc. și foarte multe remize de lăstari de gorun și brad. Loc, așadar, destul de ideal pentru prăsierea vânătorului. Care era și reprezentat nu numai prin bogăția exemplarelor dar, și a speciilor. În pădure erau cerbi. Nu cerbi de Carpați, nici prea mulți dar totuși cerbi, așa că în fiecare an se putea împușca 1 sau 2 boi mai tari. Incolo căprioare, cum n'am mai văzut așa de multe de atunci. Ziua în amiaza mare stăteau în grupuri mai mici prin arături și se vedeau pretutindeni pe unde umblai. Fazani cu miile, și anume, comuni, mongoli, „torquatus” și bastarzi din înrușișările acestor rase. Iar podoaba contingentului de fazani o formau câteva sute de fazani regali (*Phasianus reevesi Gray*). În foarte mare număr erau reprezentate și potârnichele.

Iepuri de câmp, foarte mulți și puternic desvoltați, săreau pretutindeni.

Ultimul soi de vânat folositor îl formau iepurii de pământ „llapins” (*Lepus cuniculus L.*) cari însă erau considerați mai mult ca o plagă. Prin vizuinile lor mici, pe cari le săpau în tot locul, constituiau un mare pericol pentru vitele de pășune și trăgătoare, de oare ce vita de multe ori își frângea piciorul alunegând în vizuină. Astfel că acești mici iepurași se vânau fără cruțare. Nu avea nici timp oprit, ba chiar și premii se dedeau personalului pentru împușcare sau prinderea lor. Numărul lor însă — din cauza excelentelor condiții de traiu — nu se micșora simțitor.

Natural că pe lângă un contingent atât de bogat de vânat mic folositor, nu lipseau nici răpitoarele, atât cele păroase cât și cele pănoase de tot soiul.

O latură a domeniului era învecinată cu o parte moci-loasă a lacului Balaton și era tot proprietatea contelui. Mii de jughere de trestie și stuf, a căror uniformitate era întreruptă ici-colea de mici insule, pe cari creșteau sălcii, anini, plopi și diferite tufe.

Tocmai de aceia îmi părea acel loc un fel de „dovadă” (paradis) vânătoare, fiind că dădea posibilitatea unei vânătoare foarte variate: Dela pasărea de baltă până la cerb, atâtea soiuri, atâtea exemplare!

Acest frumos teritoriu era și întreținut după cum merita, în cea mai mare parte era îngrădit cu gard de sârmă (mai ales către vecinii suspecți), pe lângă care se aflau adăpos-

turi de pază, pentru folosința unui personal numeros. Iesle pentru hrană, depozit de sare, erau presărate în tot locul și frecventate de căprioare și de cerbi. Foarte practice îmi păreau ieslele mobile, cari după nevoie se puteau muta de la un loc la altul. Tot astfel erau, și locașuri pentru hrănirea vânătorului mic.

Ceea ce îmi părea însă mai frumos, era fâzănăria model, situată lângă o pădurice de pini. Edificiile necesare se găseau în cea mai completă ordine: Locuri îngrădite și acoperite cu rețele de sârmă, în care se aflau 5—6 găini de fazan cu câte un cocoș, care erau închise acolo, ca să se poată ușor aduna ouăle lor. Lăzile cu cloști și curci erau înșirate pe lângă un drum larg din pădurice. La fie-care a cincea ladă, ardea noaptea o lampă de petrol, pentru sprierea răpitoarelor și pentru ca păziotul să poată controla și noaptea ordinea.

Pentru micșorarea răpitoarelor se făcea tot posibilul. Bufnițe destule, cari își îndeplineau serviciul cât era timpul favorabil. Tot felul de aparate de prins, folosite vara ca și iarna. După ce se însera, era periculos să umblai pe drumurile fâzănăriei fără conducător. Nu știai când ți se prinde piciorul în vre-o căpcașă ascunsă sub nisip. Și mai ales se găsea acolo persoane de încredere, buni vânători și trăgători, cari nu sufereau nici o coțofană să se apropie de protejații lor.

Cel mai entuziast era poate însuși proprietarul teritoriului, care nu cruța nici o cheltuială sau osteneală pentru întreținerea teritorului în această stare.

Contele ne având pe teritoriul său propriu capre negre, vâna acest frumos vânat adese ori în munții Tiro-

lului, unde a făcut odată o interesantă cunoștință.

Obținând permisul pentru împușcarea câtorva capre negre pe un teritoriu al Statului, a găsit acolo ca șef de ocol pe un bătrân „Forstmeister” din... rassa poreclită „cu păr aspru”. Figură originală de tot: ce avea pe inimă, avea și pe limbă.

După ce i-a sosit oaspele (contele era de o figură înaltă și subțire), îl măsoară de sus până jos, apoi îl întreabă:

— Cu pulpele astea subțiri voiți să urcați pe munții mei?

— Ei, cu acestea, dacă nu am altele.

— Fie, din spre partea mea, însă nu iau nici o răspundere!

Apoi îl mai întreabă:

— Știi să trageți cu glonte?

— Știu puțin, răspunse contele modest.

— Bine, vom vedea!

Cu aceasta îl lăsa în grija lui Dumnezeu, sau mai bine zis în a pădurarului care avea să-l conducă.

Mare i-a fost însă mirarea, când se înapoiă contele după câte-va zile cu un succes frumos, și fără picioare frânte. Imdat se schimbă. Nu mai știa ce să-i facă, numai ca oaspele să se simtă bine.

Contele, recunoscător și ca să-i facă bucurie, îl invită pentru sezonul viitor la o vânătoare de fazani. Zis și făcut. Bătrânul ursuz, care poate de ani de zile nu-și mai părăsise plaiurile de prin munții lui, plecă la drum.

Sosit pe domeniu, a rămas gură-cască văzând că are să

Un „atac bruscat”... dar periculos

tragă într-o singură zi atâtea cărtușe, câte nu trăgea acasă în cinci ani. Era pe deplin fericit și mulțumit de toate.

Cu ocazia unei mese, la care luau parte atât mama cât și sora contelui, se servi și un tort, care a câștigat toate simpatiile moșului. Un servitor, care nu băgase de seamă că bătrânul voia să mai mănânce încă, a vrut să-i ia tortul de pe masă. Bătrânul însă îl zări și se răsti la el:

„Hei băiete! Tortul rămâne! Iar restul ce-l voi lăsa, să mi-l aduci mâine dimineață în cameră, ca să-l mănânc drept dejun”.

Când veni timpul să-și ia rămas-bun, bătrânul se îndreptă spre conte cu următoarele cuvinte:

— Vă mulțumesc Domnule, pentru petrecerea frumoasă la care mi-ați dat ocaziunea. Sunteți un om foarte cum se cade! Și Domnișoara, sora D-voastră este o fată strașnică. Însă cea bătrână — hm! — are inima cam pestriță. Adio!

Am luat și eu parte la o singură vânătoare acolo, și a-nume pe lac. Rezultatul obținut a fost foarte slab, însă o povestesc fiind și această istorioară destul de caraghioasă.

La vânătoare au mai luat parte amicul L. și 2 domni invitați, din cari unul era un tânăr sublocotenent, abia în-surat, care venise în concediu la părinții săi, cari locuiau tot în acea comună. Nefiind de tot convingși de calitățile lui vânătoarești, l'am întrebat ba una, ba alta, ca să vedem cam ce știe. Bineînțeles ne spunea că e eminent trăgător. Ofițer de infanterie! Se mira cum de-i putem pune o întrebare atât de proastă, cu toate că la urma urmei mi se părea că nici nu a avut încă prea multe arme de alice în mână. Ne povestea, că fusese și la vânătoare la socru-său, unde împușcase o — asta, cum îi zice? — o căprioară.

— O căprioară???

— Apăi da. Socru-meu îmi explicase mult înaintea vânătoarei, că sunt două feluri de căprioare: Un fel are coarne, și se numește țap. Celălalt fel nu are coarne, și — nu sunt țapi. Mi-a spus că am voie să împușc numai țapi.

— Apoi de ce n'ai căutat bine să-i vezi coarnele?

— Credeți că n'am căutat? Apoi cine putea să mai vadă coarnele de urechile cele mari!

— Și ceilalți, ce ziceau?

— Ceialți? Unii râdeau de mine, alții mă ocărau și a doua zi îmi trimiseră o cutie, ca să o păstrez drept trofeu..... ticăloșii!

Toate acestea însă nu ne mișcă speranțele, și a doua zi de dimineață eram cu toți din zori, la locul de adunare. La țărnuț lacului ne așteptau deja pescarii toți cu câte o luntriță, ca să ne conducă în ținutul trestiei.

Între pescari era și un bătrân cu plete albe și mustăți, cât două cozi de șobolan. Îmi închipuiam că sunt cine știe cât de șiret, alegându-mi pe cel bătrân. Asta trebuie să știe cele mai bune locuri — îmi închipuiam eu — cu asta merg! Abia ne depărtasem însă de țărnuț, și văd că noi rămânem tot mai înapoi, constatând totdeauna că „barca pe mare saltă ușor”. Luntrița se legăna foarte suspect. În acel moment și bătrânul întrerupse liniștea zicând: „Vezi domnule, firele cele lungi ce plutesc pe apă? Sunt niște plante, cari, dacă ne răsturnăm aici, ni se împletesc după picioare și nu putem înota. S'a terminat cu noi!”

— Ei moșule, de aceia ești D-ta pescar, ca să nu ne răstorni!

— Eu pescar? Doamne ferește! Eu sunt văcar la boierul și am venit numai să dau ajutor, căci sunt numai 3 pescari aici.

— Iiii, moșule! mănca-te-ar știuca! De ce nu spuseși mai de vreme!..

În fine am trecut și locul puericulos și mă făcusem numai ochi și urechi ca să văd și să aud cât mai bine minunile necunoscute. Mai ales glasul atât de variat al diferitelor paseri mă uimea. Becafine fluerând ici colea, nagățul țipa ascuțit și în aer neconținut străbătea glasul răgușit al bătilanilor și ritmicul ga-ga al găștelor. Mai auzeam și un glas necunoscut. Era un adânc și nazal „oarc” care părea că vine dintr-o altă lume.

Acu veni și rândul meu să fac o prostie.

— Moșule, întrebai eu, ce paseri sunt acelea?

— Care paseri domnule?

— Acele, care fac „oarc”.

— Ei, sunt bivolițe.

— Bivolițe?

— Da, bivolițele boierului, care se scaldă în mocișcă. Aici le place mai bine. Și mă privia, de mi se spunea cu ochii: „măi, idiotule, nici atâta nu știi?” Văzusem că am pierdut toată reputația.

Mergând tot așa, scapasem câteva becașine, — știu toți ce înseamnă acest vânat pentru acela care nu e deprins cu ele! — și apoi ajunserăm la o insulă, unde ne oprirăm cu toții și eșirăm pe uscat. Nu am stat mult, și iată vine un cârd de rațe, drept către noi. Lângă mine stătea sublocotenentul. Cei-lalți doi erau mai depărtați și nici nu puteau trage. Luasem la ochi un rățoi din capul cârdului și după ce-l doborâi, mai trăsese încă un foc pe la mijloc. Iar căzu o rață și se opri aproape înaintea picioarelor noastre. Sublocotenentul, care trăsese și el, o ridică și-apoi se întoarse către mine:

— Cealaltă, ai lovit-o tu!

Multe ocazii de a trage nu am mai avut. Amicul L. mai împușcase și o găscă. Atâta era totul. Dar țânțari, Doamne, D-zeule, atâția țânțari n'am mai văzut de când eram pe lume! Dar cred că nici ei nu au știut până atunci numele sfinților românești!.

Sosi timpul de plecare, și luându-mi rămas bun de la amicii mei, am plecat cu puțin în traistă, dar cu atâtea experiențe și cu amintirea atâtor lucruri frumoase, ce-ar fi fost în stare a face să salte de bucurie inima oricărui vânător, care ar fi avut ocazia să le vadă.

C. A. V. Popescu
Golești (Banat)

Publicațiune

Comuna Șuramică din județul Sibiu se arendează în ziua de 27 Dec. 1923 p. m. 3 oare prin licitațiune publică dreptul de vânat pe termen de 3 ani.

Prețul strigării este 1000 Lei, vadiul 10 la sută. Condițiile detaliate se pot vedea la primăria comunală, Șuramică la 6 Nov. 1923.

Primăria comunală

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VA ÎMPREJURUL „UNIUNEI”**

Comunicări

Au fost dați în judecată: trei locuitori din comuna Alexieni (Jud. Ialomița) care au fost găsiți vânând fără permis și cu copoi în pădurea Alexieni, de către D-l V. G. Georgescu, paznic public al vânatului; Șeful de post, Plut. Iordache Ion din Com. Manasia (Ialomița) a dat în judecată pe Alecu Costea Ion din com. Manasia, Ghiță Gh. Neacșu și alții din Com. Borcănești-Speteni, ca contravenienți la art. 33, 57, 58, 81, 82-83 și 85. Au mai fost dați în judecată: Intendentul Spitalului din Com. Armășești (Ialomița) și D-l Gh. Manoleșcu, care au vânat fără permise.

Aducem laudele noastre: atât D-lui ajut. de Judecător Găgiulescu dela Ocolul Urziceni, pentru strictețea cu care aplică Legea Vânatului, cât și jandarmilor: Plut. maj. Ciocărel, șeful secției Urziceni, Plut. Iordache Dăscălescu, șeful post. Borbulești (Ialomița), și D-lui Comisar Călăcescu, șeful poliției din Urziceni, pentru felul cum înțeleg a-și face datoria.

Exemplul acestor demni reprezentanți ai legii poate servi d-lui Primar din Com. Alexieni (Ialomița), despre care regretăm că rapoartele ce ni se trimit ne comunică, că d-sa eliberează cu prea mare ușurință certificate pentru permise persoanelor care nu respectă legea!

No. 919-923.

A apărut:

Legiuiri silvice CODUL SILVIC

de **Corneliu Botez**

Consilier la Inalta Curte
de Casați și Justiție

Pușcă cal. 12, hammerless, ejector automat, platine Holland & Holland, ambete țevi chocke greutate 3,150 Kg. în stare splendidă, de vânzare. Se poate vedea la magazinul B. D. Zissu, Calea Victoriei, București.

Prețul Lei 25.000

Prețul cartușelor Rottweil „Weidmannsheil!”

(fără fum):
Bucata Lei:

Negre încărcate însă fără alice . . .	6.—
Negre încărcate complect, normale . (60m/m)	7.—
Negre încărcate complect lungi . . . (70m/m)	7-50
Roșii încărcate complect normale . . (60m/m)	7-50
Roșii încărcate complect lungi . . . (70m/m)	8.—

REVISTA VANĂTORILOR este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din țară care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat—de vândut—de schimbat sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă REVISTEI VANĂTORILOR. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia, cărora vă adresați.

„DRILLING” cal. 16, țeava glont cal. 11 m/m.
Tevilă Krupp, pulbere fără fum. De vânzare lei
15.000 la N. Falon, comuna Broșteni, jud. Fălcieni

Corespondența

Nicolae Vlaicu. Am primit suma de lei 100 ce reprezintă abonamentul Dv. pe anul 1923 pentru care v'am înaintat toate numerile până în prezent, iar de la 1 Ianuarie 1924 abonamentul fiind de 100 lei, vă considerăm achitat pe 6 luni, rămânând a ne mai trimite și restul de 50 lei ca abonament pe întreg anul 1924.

Societatea Vânătorilor „Aurel Vlaicu” din Binținț. — Vă confirmăm primirea acontului de lei 100 la un abonament pentru societate pe anul 1924, mai rămânând de achitat restul de lei 300.

Ing. Trepteanu, Pitești. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 costul abonamentului Dvs. pe anul curent, până la 1 Ianuarie 1924.

Ștefan Carasievici, Cornel Dorcescu, și Leonida Pop. — Am primit de la fie-care câte 50 lei, costul abonamentului pe a. c.

Societatea de Vânătoare pentru Hotarul Gușteriță în Sibiu. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 costul abonamentului pe anul 1923.

Dr. A. F. Tâmaș. — Am primit suma de lei 50 costul abonamentului pe 1923.

G. Ghișescu, Fălcieni. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 200 ce reprezintă abonamentul Dvs. pe anii 1922, 1923 și 1924.

G. Braida, Giurgiu și Stanciu Trișon, Coșelac. — Am primit de la fie-care câte 100 lei, plata abonamentului Dvs. pe 1922 și 1923, expirând la 1 Ianuarie 1924.

Societatea Vânătorilor „Crângul” din Olt. — Am primit suma de lei 500 taxa de înscriere a societății.

Societatea Vânătorilor „Cerbul” din Azuga. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 420 ce reprezintă taxa de înscriere a societății costul unei publicații, un statut și 3 numere din R. V.

Inspector Anton Varveri din Babadag. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 655 ce reprezintă abonamentele celor 11 noi membri și abonați pe timpul specificat prin tabloul primit.

Dr. Iosif Teleki din Acățari. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 250 ce reprezintă taxa de înscriere a Dvs., ca membru activ, cotizația și abonamentul la Revistă pe anul 1924.

Costică C. Gheorghiu din Deva. — Am primit suma de lei 60 costul abonamentului pe primele 6 luni ale anului 1924 precum și pentru numerile de Noembrie și Decembrie 1923 ce vi s'a expediat.

Vasilie Popp, din Lăpușel. — Am primit suma de 50 lei ce reprezintă abonamentul pe primele 6 luni ale anului 1924.

Dr. Ioan Philipovicz, din Cernăuți. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 150 costul abonamentului pe anii 1923 și 1924.

Dr. Nicolae Motin din Deva. — Am primit lei 200 dintre care lei 100 pentru taxa de înscrierea Dvs. ca membru activ 50 lei cotizația și lei 50 plata abonamentului la revistă pe primele 6 luni ale anului 1924.

Gh. Pretz din Craiova. — Am primit suma de lei 50 plata abonamentului Dvs. pe anul 1923.

Ion I. Șelariu din Calupar. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 ce reprezintă plata abonamentului pe primele 6 luni ale anului 1924.

Caut una sau două bufnițe tinere și sănătoase.

A se adresa: Inginer Ștefan Früstök, Șef de Ocol silvic.

La Făget. — Jud. Caraș-Severin

Cu începere de la 1 Ianuarie 1924
se va suprima irevocabil abonamentul
la toți d-nii membri care nu sunt la
curent cu plata.

... la ...

D-sale

D-lui Societ. „Navalton” Negoc. La P. H. Bănescu La Pitesti

PREȚUL 5 LEI NUMARUL Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei dublu 20 Lei

Table with multiple columns and rows, likely a price list or inventory table, with some text in quotes.